

HELS PARADIJS

**50 VERRASSEDE VERHALEN
VAN FRANK ROGER**

REISBUREAU ROGER

Waar is de tijd dat we met zijn allen een reisbureau bezochten? In een helwitte ruimte met plastic planten vergaapten we ons aan veelkleurige posters. Vergeten was de winterkou! Egypte, India, Madeira – het mysterie lonkte. We hingen aan de lippen van Marianne, de zongebruinde dame achter het brede bureau. Met melodieuze stem vertelde ze over kamelen, watervallen en bloemeneilanden. Ze spreidde folders uit, wees luchthavens, hotels en restaurants aan. 's Nachts droomden we van exotische bestemmingen en ook wel van Mariannes roodgelakte nagels.

Tegenwoordig regelen we onze reizen op een schermpje. Welkom in het tijdperk van de zakelijkheid. Voor de gunstigste vluchten zijn er trackers, voor de goedkoopste hotels loggen we in op een platform. Eetadresjes vinden we op blogs en sociale media. Dromen doen we niet meer; we bereiden voor en voeren uit. Efficiëntie vooraf, bewijzen achteraf. Kijk maar op ons profiel, lieve vrienden, we zijn daar geweest, heus wel!

Helaas worden we het slachtoffer van ons succes. Plots hebben we alles gezien op deze aardbol. Op sommige plekken zijn we al zo vaak en met zovelen geweest dat we er niet meer welkom zijn. We sluiten ons op in de slaapkamer, huilen en piekeren. Er zit maar één ding op, zo begrijpen we na dagenlange ontredding. We moeten weer worden zoals vroeger: ontdekkers in plaats van toeristen! We willen naar plekken gaan waarvan we niet eens weten dat ze bestaan. Het kan er ginds grappig aan toe gaan, bizar of – liefst zelfs – ronduit gevaarlijk.

Praktisch als we zijn, komen we voor een probleem te staan. Waar vinden we Het Onbekende? Hier helpt ons geen schermpje. Marianne van het reisbureau zit al in het rusthuis,

bij haar vinden we ook geen antwoorden. Moeten we eeuwig thuisblijven?

Dan keren onze kansen. We horen de brievenbus kleppen. Nieuwsgierig rapen we het drukwerk in de gang op. *Hels paradijs, de nieuwe folder van Reisbureau Roger*. Hm, nog nooit van gehoord. Het is eerder een boek dan een brochure. Even kijken maar. Wat een prachtige foto's van een meer. De accommodatie van hotel Maldoror daar vlakbij ziet er veelbelovend uit. Het begint ons al snel te duizelen. Over sommige plekken hebben we nog nooit gehoord. Bofferskonte klinkt alsof het op een steenworp ligt, maar volgens Reisbureau Roger is de tocht erheen en zeker de rit terug een hele belevenis. De stad van de dansende lichtjes klinkt dan weer wel als een locatie, maar is eerder een kunstwerk. Hoogst intrigerend allemaal. Op andere plekken gaat het er niet aan toe zoals we vermoeden. Zo zou er een Space Beach met een gestrand ruimtetuig zijn in Torremolinos. Vreemd, daar zijn we nochtans al achtmaal geweest. De reisbrochure bevat ten slotte ook bestemmingen die we zonder bijkomende opleiding en een pak geld normaal nooit bereiken. Op de maan is nu een kolonie; Reisbureau Roger biedt goedkope vluchten aan. Daar willen we wel heen. Mars is intussen geterraformeerd. Dat moeten we beslist ook gaan zien.

Iets zegt ons dat we nog veel plezier zullen beleven aan deze brochure van Reisbureau Roger.

Finn Audenaert

INHOUD

9	Hels paradijs
13	De langste dag
21	Nog een kus
26	Omnipedia
32	Getalsterkte
62	Poëzie tussen de ruïnes
69	Een bijna-levenservaring
78	De flitsen
96	De bezoeker
108	Een huwelijksnacht, met vuurwerk en confetti
114	De ondervraging
127	De dagdromer
133	Gestrand op de pechstrook
142	Space Beach
150	Apentoeeren
157	Carrièrezet
173	De schilder en het schilderij
179	De stad van de dansende lichtjes
190	De patch
200	Je kunt maar tweemaal sterven
205	De vuuraanbidders
217	De man voor wie geen hulp meer mocht baten
223	Onder de radar
233	De bloemenwinkel
249	De ontdekking van Bofferskonte
253	Rood zand, rode hemel
267	De indringer
276	De consument van het jaar
285	De achterblijvers
295	De kloof in de Toren van de Hoop
314	De verzamelde verhalen
321	Onheilige Graal

- 346 De waarschuwing
351 De transfer
358 Rinus en de spinnen
368 Kijk uit voor die schaduw
376 De harmonie hersteld
401 Het andere boek
411 De kolonie
418 Westwaarts met jetlag
423 De man die beroemd was
426 Hemelwaarts
432 De strandjutter
437 Geen toegang voor onbevoegden
443 De lentetuin
448 Neder-Park
459 De grens voorbij
466 De handleiding
470 De dag dat de tekst-wissende T-bommen vielen
471 Hotel Maldoror
- 507 Interview Frank Roger door Isabelle Plomteux
519 Frank Roger over surrealisme door Finn Audenaert
522 Een Ballardiaanse surrealist: het proza van Frank Roger
door Finn Audenaert en Danny De Laet

HELS PARADIJS

Jacques Cremer wierp een blik op zijn horloge. Hij kon nauwelijks wachten tot de koffiepauze. Hopelijk zou Harry er zijn met een nieuwe voorraad flikker. Hij leunde achterover in zijn stoel en liet zijn blik door het kantoor dwalen.

Hij zag mensen aan hun bureau zitten, starend naar computerschermen, op hun toetsenborden tikkend, telefonierend of druk in de weer met papier. Door het raam kon hij het kantoorgebouw aan de overkant van de straat zien, waar nog meer mensen net hetzelfde deden. Was het zo in de hele stad? In de hele wereld? Het had er wel de schijn van weg.

Het kantoorleven verveelde hem mateloos, en als Harry hem niet op een dag had benaderd zou hij het niet hebben uitgehouden. Zijn eerste dosis flikker had een nieuwe wereld voor hem geopend – letterlijk en figuurlijk. Hij was een regelmatig gebruiker van die zwarte pillen geworden, kon zich nu zelfs geen leven meer voorstellen zonder.

Die eerste dosis was gratis geweest – nu betaalde hij er flink voor, maar dat was niet erg. Hij kreeg volop waar voor zijn geld.

Toen hij eindelijk de cafetaria binnenliep was hij blij Harry te zien zitten, nippend van zijn koffie en met een warme glimlach om de lippen.

‘Ik heb iets mee voor je,’ zei hij en opende eventjes zijn hand zodat Jacques een glimp kon opvangen van enkele zwarte pillen. De twee mannen praatten wat, geld verwisselde van eigenaar en Jacques stopte zijn nieuwe voorraad flikker weg.

Na de pauze keerde hij terug naar zijn bureau en moest zich bedwingen om de pillen niet direct in te nemen. Die andere wereld met zijn heroïek, zijn sterke emoties en zijn eenvoudig vertier wenkte hem, maar het moest wachten. Hij trachtte zich te concentreren op het werk dat hij zo verafschuwde, en deed wat van hem verwacht werd. Per slot van rekening was dit zijn job.

Toen hij eindelijk thuis was slikte hij de pillen door. Hij verwelkomde de uitwerking waarnaar de pillen genoemd waren en gaf toe aan hun betovering. De kamer rondom hem flikkerde als een luchtspiegeling, terwijl de ‘andere’ wereld langzaam zichtbaar werd en tenslotte de hele werkelijkheid vulde. Uiteindelijk zouden alle herinneringen aan de ‘echte’ wereld volledig verdwijnen.

Zijn omgeving nam vaste vorm aan. Jacques maakte zijn spieren los. Het was altijd moeilijk de draad weer op te nemen waar hij hem had achtergelaten, aangezien de herinneringen maar geleidelijk terugkwamen. Bereidden hij en zijn manschappen geen grote veldslag voor tegen de binnenvallende barbaren? Hij verliet zijn tent, keek om zich heen en merkte inderdaad dat de andere krijgers op zijn bevel wachtten. Het zonlicht weerkaatste van hun zwetende lichamen, hun zwaarden en hun bijlen. Ja, nu herinnerde hij het zich. Ze zouden een aanval lanceren op de voorhoede van de indringers.

‘Ten aanval,’ riep hij. Ze gingen er allen vandoor, klaar om zich in de strijd te gooien. Dit was wat hij nodig had: wervelende actie, kameraadschap, romantiek, onvoorwaardelijk respect en loyaliteit van zijn wapenbroeders. Hier voelde hij zich tot leven komen. Dit was een bestaan dat de moeite waard was. Hij rende verder, ongeduldig om vijandelijk bloed te zien vloeien.

Tegen zonsondergang was het allemaal voorbij. De vijand was tot de laatste man verslagen, maar Jacques’ leger had ook zware verliezen geleden. Slechts de helft van zijn mannen keerde terug van het strijdperk, en sommigen waren ernstig gewond. Jacques zelf had een lelijke snijwonde in zijn arm, en had veel bloed verloren.

In zijn tent werden zijn wonden verzorgd door vier vrouwen, met wie hij liever andere activiteiten had gepleegd, als zijn toestand dat had toegelaten. Nu was hij blij te kunnen rusten en te herstellen.

Later die avond kwam de medicijnman langs. Hij bekeek zijn verbanden, knikte goedkeurend en ging naast hem zitten.

‘Vandaag was het niet meer dan een schermutseling. Binnenkort volgt de echte strijd. Denk je dat we sterk genoeg zullen zijn?’

‘Ik weet het niet,’ gaf Jacques toe. ‘We hebben verloren geleden, en de volgende keer zal de vijand ons misschien in aantal overtreffen. Sommigen beweren dat we gedoemd zijn. Laten we hopen dat de Goden ons ontzien.’

Een ogenblik lang heerste er stilte, toen ging de medicijnman verder:

‘Ik vrees dat ik nog meer slecht nieuws heb. Ik ben door mijn voorraad glinsterzaadjes heen.’

‘Glinsterzaadjes,’ fluisterde Jacques, met een stem die trilde van wanhoop. Hij was dat bijna vergeten, maar nu kwamen de herinneringen terug. Hij slikte regelmatig die mysterieuze zaadjes die zo’n wonderlijke uitwerking hadden. Ze lieten hem toe even te ontsnappen in een fantasiewereld, waar hij de beproevingen van zijn heroïsch bestaan, dat lang niet altijd zo heroïsch was, kon vergeten.

Die fantasiewereld was het pre-apocalyptische verleden, een periode die men zich in deze troebele neo-barbaarse tijden maar vaag meer herinnerde. De mensen leidden er een luxueus leventje, werkten in kantoorgebouwen waar geen enkel gevaar dreigde. Die wereld kende geen binnenvallende troepen, geen wilde dieren, geen fatale ziektes, verwondingen en infecties.

Het kwam nu allemaal in detail terug. Het leven in het ‘kantoor’. De computerschermen. Telefoons. Een stad vol met dergelijke kantoorgebouwen, met duizenden mensen die een rustig, zorgenvrij leven leidden en carrières opbouwden die voldoening brachten. Een wereld van veiligheid en planning op lange termijn, die enkel de onwetenden zouden verwarren met monotonie en de ondankbaren met verveling.

Zonder glinsterzaadjes zou het niet meer mogelijk zijn daarheen te gaan. Hij zou vastzitten in het onbarmhartige werkelijke leven.

Het paradijs, ook al bestond het alleen maar in zijn hoofd

voor enkele uren, zou buiten bereik zijn.

Zou hij dan nooit meer aan zijn bureau zitten, op zijn computer werken of telefoneren? Zou hij nooit meer 'Harry' zien, de illusoire dealer wiens verschijning aangaf dat de glinsterzaadjes waren uitgewerkt en dat de gebruiker naar de harde realiteit zou teruggestuurd worden?

Hij liet zich wegzakken in de kussens. 'Inderdaad heel slecht nieuws,' zei hij tegen de medicijnman.

DE LANGSTE DAG

De laatste woorden die Isaac Willis hoorde waren: ‘Boek uw zomervakantie nu. Wij bieden...’

Halverwege de zin werd het reclamespotje van het reisbureau onderbroken. Het hele Buena Vista Winkelcentrum bevroor en er was enkel nog stilte.

Isaac keek verbijsterd rond. Hij kon zijn ogen niet geloven. In een fractie van een seconde waren alle activiteiten in het winkelcentrum tot stilstand gekomen. Er was geen enkele beweging meer te zien. Mannen, vrouwen en kinderen verroerden geen vin, alsof ze ter plaatse versteend waren. Wie aan het praten was geweest had nog zijn mond open. Sommigen balanceerden op één voet. Anderen bevonden zich in bijzonder onhandige posities, maar niemand verloor zijn evenwicht of ging tegen de vlakke.

Wat er ook gebeurd was, hij was er immuun voor. Hij kon nog altijd bewegen en baande zich langzaam een weg door de bevroren massa. Machines en computers bleken hetzelfde lot te hebben ondergaan als hun gebruikers. Dat gold ook voor het water in de fontein op de benedenverdieping.

Isaac wandelde als verdoofd verder, trachtte te begrijpen wat er gebeurd was en vroeg zich af waarom het verschijnsel op hem geen vat had. Hij ging via de roltrap naar beneden en wierp een blik buiten. Op straat was de situatie niet anders. Al het verkeer was tot stilstand gekomen. Boven hem hing een vliegtuig in de lucht, als door een ongeziene hand aan de hemel vastgekleefd. De stilte was onnatuurlijk.

In de war en wanhopig op zoek naar uitleg ging hij het winkelcentrum weer binnen en nam plaats op een bank bij de fontein. Hij moest nadenken. De tijd was stilgevallen. Dat leek onmogelijk, net iets uit een sciencefictionfilm, maar het was nu eenmaal zo. Het feit dat het op hem, en op hem alleen geen uitwerking had was nog vreemder. Waarom was hij hiervoor uitgekozen?

En wat moest hij nu doen? Wachten tot de tijd weer begon te lopen en dan zijn normale activiteiten hervatten? Dat leek de enige optie te zijn. En wat kon hij dan doen in afwachting daarvan? Hier gewoon wat rondhangen zou al snel vervelend worden. En kuieren door dit surrealistisch bevroren landschap joeg hem de rillingen over het lijf. Hij bleef maar beter in het winkelcentrum. Stel dat de tijd plots weer in gang schoot terwijl hij op straat liep, midden in het verkeer? Het zou zijn dood betekenen.

Hij kwam overeind en deed een inspectieronde van de benedenverdieping, zich zorgvuldig een weg banend tussen de tot standbeelden getransformeerde winkelende massa. Plots stopte hij voor een jonge blonde vrouw. Hij keek haar recht in de ogen, maar had niet de indruk dat ze hem kon zien. In een opwelling raakte hij haar blote arm aan. Haar vlees was koud en hard als steen. Het was moeilijk te geloven dat deze vrouw nog leefde. Was dat wel zo? Waren al deze mensen maar voor een bepaalde tijd bevroren, of voorgoed?

Hij betastte haar kleren en stelde tot zijn verbazing vast dat haar blouse normaal aanvoelde. Misschien waren enkel mensen of levende wezens versteend? Maar het bevroren water in de fontein dan? Water leefde toch niet? Misschien reageerden vloeistoffen anders dan vaste stoffen?

Hij zette een stap achteruit en bestudeerde de vrouw. Ze staarde recht door hem heen. Ze kon hem niet zien omdat hij niet langer deel uitmaakte van de tijd zoals zij die ervoer. Dat kon alleen maar betekenen dat zij – en alle anderen hier – zich van zijn handelingen niet bewust zouden zijn. Hij kon doen wat hij wilde – er zouden geen getuigen zijn. Maar de bewakingscamera's dan? Zouden die zijn handelingen vastleggen, of waren die ook bevroren? Het viel onmogelijk te zeggen.

Hij kreeg een idee. Als hij nu eens die vrouw haar blouse uittrok? Hij had vaak erotische dromen waarin hij meisjes uitkleedde zonder enige reactie of protest, en nu bood zich om een of andere onpeilbare reden een kans aan om dit in werkelijkheid te doen. Zou hij het durven? Hij liet zijn ogen over het

lichaam van de vrouw glijden, trachtte zich haar vormen voor te stellen die onder de kleren schuilgingen.

Na enige aarzeling begon hij met bevende handen de blouse los te knopen. Het was niet gemakkelijk om het kledingstuk te verwijderen, omdat de bevroren ledematen van de vrouw niet bepaald meewerkten. Hij gooide het stuk textiel dan eindelijk toch weg, deed een stap naar achteren en bewonderde zijn werk. Kijk! Hij had het aangedurfd! Hij was opgewonden, kon nauwelijks geloven dat hij het had klaargespeeld.

Maar wat nu? Zou hij het daarbij laten? Of moest hij doorgaan? Waarom ook niet? Waarom het werk niet afmaken? Hij stapte weer op de vrouw toe en trok haar beha uit. Triomfantelijk gooide hij die weg. Hij voelde zich bevrijd, tintelde van vreugde. Zijn erotische fantasie werd werkelijkheid. Gebeurde dit echt? Of was hij aan het dromen en kon hij elk moment wakker worden?

Niet langer aarzelend of zelfs maar in het minst verlegen trok hij ook de vrouw haar broek en slipje uit. Hij wierp ze weg en zette een stap terug. De vrouw was nu helemaal naakt. Hij had haar volledig uitgekleet, zomaar, net zoals in zijn erotische dromen. Normaal zou een man zo iets niet kunnen zonder problemen te krijgen, maar hier voelde hij zich veilig in de wetenschap dat niemand van zijn handelingen getuige was geweest.

Wat zou hij nu dan doen? Hij keek rond en zijn oog viel op een knappe zwarte vrouw, bevroren halverwege een gesprek met iemand via haar mobieltje. Jij daar, dacht hij, jij bent de volgende, schatje. Hij trok snel en efficiënt haar kleren uit, alsof het al een routine begon te worden. De aanblik van de twee naakte lichamen schonk hem diepe voldoening, stimuleerde hem mateloos.

Laten we er nog een paar doen, dacht hij, en koos zijn volgende slachtoffers uit. Al snel verloor hij alle controle en zwichtte hij voor de instincten die hem dreven. Hij nam niet langer de moeite om kledingstukken voorzichtig te verwijderen. Ongeremd trok en scheurde hij alles los tot de vloer met

flarden bezaaid lag. Hij nam nauwelijks de tijd om de naaktengalerij die hij creëerde te bewonderen en verloor zich in de waanzinnige ontkleedpartij die hem rond de hele benedenverdieping van het winkelcentrum voerde.

Hij wist niet hoeveel vrouwen hij uiteindelijk van hun kleren ontdeed. Op een bepaald moment zeeg hij bijna van uitputting op zijn knieën neer, hijgend, en besloot om even te pauzeren. Hij werd tegelijk opgehitst en van streek gebracht door het zicht van de ruimte gevuld met bevroren naakte vrouwen (in schril contrast met de volledig geklede mannen), de vloer bedekt met verscheurde kleren, een surrealistisch landschap ontworpen door een mentaal gestoord binnenhuisarchitect.

Toen hij wat bijgekomen was van zijn inspanningen baande hij zich een weg door de onwrikbare standbeelden die hij had ontbloot, als een overwinnaar schrijdend over het slagveld waar hij zijn faam had gemaakt. Ik kan hier alles doen wat ik maar wil, zei hij tegen zichzelf. Dit is de ultieme vrijheid. Niemand kan me zien. Niemand kan me stoppen. Dus wat doe ik nu?

Hij kreeg een idee. Zijn kantoor was niet ver van het winkelcentrum. Als hij daar nu eens binnen brak en wat keet schopte? Dit was de perfecte gelegenheid om wraak te nemen, na jaren van zwoegen onder het juk van meneer Lauwers, de lange uren zonder enig uitzicht op promotie, de ergernis en frustratie die met de dag toenamen. Wraak! Ja, dat leek een passend vervolg op zijn grootscheepse strip-act.

Hij verliet snel het winkelcentrum en rende naar de Andromeda Toren waar zijn werkgever zijn kantoren had. Uiteraard was het gebouw gesloten. Dit was nu eenmaal een zaterdag. Het duurde gelukkig niet al te lang voor de glazen deuren het begaven onder zijn gewelddadige pogingen om binnen te raken. Zoals hij verwachtte deden de liften het niet, en bleven die hangen waar ze vastzaten, dus nam hij maar de trap naar de zevende verdieping.

Hij ging direct naar het bureau van meneer Lauwers en nam plaats in de luxueuze stoel van zijn baas. In normale om-

standigheden had hij gehuiverd bij het idee hier voet te moeten zetten. Maar nu wist hij dat hij veilig was. Voor de eerste maal in zijn carrière was hij vrij om hier te doen wat hij wilde.

Hij kwam weer overeind en wandelde rond in het kantoor. Hij haatte deze plek. Het geestdodende administratieve werk, de rinkelende telefoons, de e-mails die hij moest beantwoorden, rapporteren aan zijn baas, vechten tegen de stress, overuren maken. Hoe kon hij orde op zaken stellen?

Hij schoof een stapel dossiers van het bureau van zijn baas, en vond het leuk om te zien hoe de documenten over heel de vloer verspreid raakten. Ik kan meer doen dan dat, dacht hij. Waarom drijf ik mijn voornemen niet wat verder? Als ik nu eens het kantoor grondig aanpakte? Telefoons, computers, printers? Hij voelde zich nog wat onwennig toen hij de computer van meneer Lauwers oppakte en tegen de grond smiet, maar het geluid klonk hem als muziek in de oren. Dit gaat plezierig worden, zei hij. Laten we de hele boel maar kort en klein slaan. Al snel verloor hij al zijn remmingen en stortte hij zich op alles dat hij onder handen kreeg. In een roes van adrenaline deed hij zijn ronde van het kantoor en liet een spoor van verbrijzeld meubilair en apparatuur na.

De orgie van bandeloze vernieling waarmee hij zijn jarenlang opgekropte woede en frustratie afreageerde eindigde met een soort orgasme. Hij had zich nog nooit zo voelen leven, zijn energiepeil bereikte een ongeziene hoogte. De dollemansactie eiste uiteindelijk echter zijn tol.

Duizelig van uitputting zeeg hij op zijn knieën. Ik moet een pauze nemen, dacht hij. Ik kan niet meer, hoe euforisch ik hier ook van word. Hij ging zitten, met zijn rug tegen een muur. Hij sloot even zijn ogen en dommelde in.

Plots werd hij wakker. Lieve hemel, dacht hij, hoelang heb ik hier zitten dutten? Het kantoor was nog zoals hij het had gelaten, bezaaid met vernielde apparatuur en verscheurde documenten. Hij ging naar het raam, zag dat buiten alles nog bevroren was. Hoelang hij ook had geslapen, aan de situatie was blijkbaar niets veranderd.

Hij had honger en dorst. Hij had natuurlijk flink wat energie verbruikt, eerst in het winkelcentrum en dan hier. En hij had niets gegeten of gedronken sedert de tijd tot stilstand was gekomen. Wacht even, dacht hij. Die fontein in het winkelcentrum. Het water was ook hard als steen geworden. Zou dat het geval zijn voor alle vloeistoffen? Waar zou hij dan iets te drinken vinden? En te eten?

Hij verliet het kantoor en haastte zich naar beneden. Waarheen zou hij gaan? In de buurt bevonden zich enkele restaurants en snackbars. Toen hij weer buiten was keek hij rond en zag een pizzeria aan de overkant van de straat. Hij rende erheen en stormde naar binnen, hijgend en wanhopig. Zijn lichaam schreeuwde om voedsel en drank. Er viel geen tijd te verliezen.

Aan een tafeltje zat een man, bevroren halverwege zijn maaltijd, met nog een groot stuk pizza op zijn bord. Isaac raakte het voedsel aan, maar het was hard. Hard als steen. Volslagen oneetbaar. Hij probeerde enkele andere borden, zonder acht te slaan op de klanten, maar boekte geen succes. Het was duidelijk dat hier voor hem niets te eten viel. En evenmin te drinken. Rode wijn, water, koffie, alles was bevroren.

Hoelang kon een mens zonder eten of drinken? Op zijn hoogst enkele dagen? Of minder, gezien zijn uitputting en de honger en dorst die nu al zijn gedachten overheersten. Hij voelde zich zwak en koud en moest een rilling onderdrukken.

Andere restaurants proberen is zinloos, besefte hij. Het zal overal hetzelfde zijn. Ik ben verloren tenzij de tijd snel weer in gang schiet. Hij wist niet wanneer – en of – dat zou gebeuren. Hij kon alleen maar wachten.

Hij ging achteraan zitten aan een onbezet tafeltje, trachtend de knagende honger en zijn droge keel en tong te negeren. Het was onwerkelijk. De dag was zo veelbelovend begonnen. Zijn nummertje in het winkelcentrum was dolle pret geweest. Maar hij moest toegeven dat hij zijn raid op het kantoor wat te ver had gedreven.

Hij zou wellicht nooit te weten komen wat er precies gebeurd was, hoe en waarom de tijd tot stilstand was gekomen voor iedereen behalve hem en waarom hij hier nu vastzat zonder enige hoop op overleven. Het incident moest een spel van de natuur geweest zijn. Het had hem enkele ogenblikken plezier verschaft, waarvoor hij een te hoge prijs zou betalen. Misschien vatte dat alles samen. Het was het leven in een notendop.

In gedachten verzonken sloot hij de ogen, klaar om te worden opgeslokt door de leegte die in hem raasde.

– Nieuwsflits –

De politie liet het Buena Vista Winkelcentrum in het centrum van San Clemente sluiten en startte een onderzoek naar het bizarre en surrealistische voorval dat een winkelende menigte verraste rond twee uur deze middag. Het ene ogenblik was alles nog volkomen normaal, het volgende waren alle vrouwen op de benedenverdieping poedelnaakt, en lagen hun aanflarden gescheurde kleren over de vloer verspreid. Merkwaaardig genoeg merkte niemand op wie of wat er verantwoordelijk was voor deze massale striptease.

Er brak paniek uit omdat het voorval zo plots gebeurde en zonder enige verklaring. Mannelijke klanten – die van dit lot gespaard waren gebleven – winkelpersoneel en veiligheidsagenten van het centrum deden wat ze konden om te helpen nadat de shock en de verwarring wat waren weggeëbd.

Het werd al snel duidelijk dat geen enkele vrouw gewond was of het slachtoffer van enige fysieke agressie was geweest. Politie en medische teams verschenen snel ter plaatse en alle vrouwen kregen de nodige psychologische hulp.

Volgens een woordvoerder van de politie zullen de beel-

den van de bewakingscamera's van het winkelcentrum onderzocht worden. Die zouden licht kunnen werpen op het mysterie.

Een mogelijk verwant incident deed zich voor in de Andromeda Toren in het financieel district, niet ver van het winkelcentrum. Een nog niet geïdentificeerde persoon verschaftte zich met geweld toegang tot het gebouw en richtte zware schade aan in een kantoor op de zevende verdieping. Ook in dit geval zullen de beelden van bewakingscamera's bestudeerd worden. De politie gaat ervan uit dat een (voormalig?) bediende van het kantoor die een rekening wilde vereffenen met zijn werkgever verantwoordelijk zou kunnen zijn voor de vernielingen. Volgende maandag kunnen meer details bekend raken als bepaalde personeelsleden niet opdagen.

Een derde onverklaarbaar feit was de plotse verschijning achteraan Pizzeria Otranto, in ongeveer dezelfde buurt als het winkelcentrum en de Andromeda Toren, van een vrijwel tot stof vergaan versteend skelet. De politie en de autoriteiten staan voor een raadsel, en men hoopt dat een grondige analyse nuttige informatie zal opleveren. Een identificatie zou best onmogelijk kunnen blijken gezien de slechte staat van de overblijfselen. Volgens een theorie hebben we hier te maken met een kwalijke grap.

Volgens een andere theorie, gelanceerd op de website van een notoire sensatiekrant kort na het bekendmaken van de feiten, kunnen deze bizarre verschijnselen worden toegeschreven aan een recent incident met een deeltjesversneller in het CERN Instituut in Genève. De theorie werd onmiddellijk verworpen door vooraanstaande wetenschappers als 'larrerie' en 'volstrekt onwetenschappelijke onzin'.

Intussen trachten alle slachtoffers de gebeurtenissen te verwerken en hopen ze antwoord te krijgen op hun vragen – als een dergelijk antwoord er ooit komt.

NOG EEN KUS

Melvin wandelde de vertrekhal van Bangkok International Airport binnen, keek op zijn horloge en stelde vast dat hij nog tijd had voor een koffie. Hij was hier per slot van rekening nogal vroeg, zowel voor zijn vlucht als voor zijn afspraak. Hij was wat zenuwachtig – er stond veel op het spel – en een cappuccino zou wonderen doen voor zijn gemoedsrust.

Hij nipte van zijn koffie toen hij een bericht op zijn telefoon kreeg. Het was alleen maar een foto van een blonde vrouw. Er was geen tekst bij, maar dat was ook niet nodig. Hierop had hij gewacht. Hij wist best dat hij een enorm risico liep, maar het geld zou alles goedmaken – in de veronderstelling dat alles rimpelloos verliep.

Hij moest nu alleen maar wachten tot de vrouw op de foto hier in de luchthaven verscheen en haar een kus geven, zoals partners of intieme vrienden dat deden, en op dat punt zou zijn opdracht een aanvang nemen. Via de kus zou er wat speeksel worden uitgewisseld, en haar speeksel bevatte kostbare informatie, gecodeerd in de vorm van biochemische verbindingen, die hij verondersteld werd door te geven aan een vrouw in Amsterdam, van wie hij een foto zou krijgen bij aankomst.

Na het doorgeven van de informatie, weer via een kus, moest hij enkel nog zijn beloning ophalen op een afgesproken plaats, en dan kon hij gaan, een smak geld rijker. Maar eerst moest hij die gecodeerde informatie ontvangen. Hij had geen flauw idee waarover die ging, maar dat was ook niet de bedoeling. Het moest behoorlijk belangrijk en waardevol zijn, anders zou een schimmige organisatie deze methode niet gebruiken om die door te geven. Hij voelde zich een beetje als een drugskoerier, en misschien was zijn rol wel het equivalent daarvan in illegale informatiesmokkel. Het voordeel was dat de gecodeerde informatie in zijn speeksel niet zomaar kon opgespoord worden, ‘onzichtbaar’ was. De politie of de lucht-

havenautoriteiten konden hem onmogelijk klissen of arresteren. Tenminste dat hoopte hij.

Een stijlvol geklede blondine kwam nu de vertrekhal binnen en keek om zich heen. Hij herkende haar gezicht: ze was wel degelijk de vrouw op de foto. Wellicht had zij een foto van hem gekregen op haar telefoon. Toen ze hem opmerkte stapte ze snel zijn richting uit. Het avontuur zou beginnen.

Hij overliep nog even de instructies. De kus moest natuurlijk ogen, hij en de vrouw moesten doen alsof ze intieme vrienden waren. Er waren hier overal bewakingscamera's en beveiligingsagenten, en ze mochten in geen geval iemands argwaan wekken. Melvin had zich afgevraagd waarom de afspraak was gemaakt in een luchthaven, wat toch een hoog risico inhield. Misschien omdat de aanwezigheid van camera's en veiligheidsagenten de kans op inmenging van derde partijen verkleinde? Was het nadeel misschien tegelijk een voordeel?

Er was geen tijd meer om te denken. De vrouw stond nu pal voor hem, wierp hem een beroepsmatige glimlach toe die alle warmte ontbeerde, legde haar arm op zijn schouder en kustte hem op de lippen. Toen ze zich terugtrok merkte hij de kille blik in haar ogen op. Ze zei geen woord, deed alsof ze afscheid nam en wandelde weg. Hij likte zijn lippen. De gecodeerde informatie was doorgegeven. De vrouw had gedaan waarvoor ze betaald was. Ze was koud als ijs geweest – had hij iets anders kunnen verwachten?

Hij checkte in voor zijn vlucht naar Amsterdam, passeerde de douane en de controle en wandelde langs een eindeloze reeks bars en winkels naar de gate. Hij had nog wel wat tijd voor het boarden zou beginnen. In principe kon er nu niets meer verkeerd gaan tot hij op zijn bestemming aankwam.

De vlucht verliep zonder problemen, zoals verwacht. Hij bracht die grotendeels al slapend door, tussen het avondmaal en het ontbijt. Het gevaarlijkste moment zou de volgende afspraak zijn, maar hij hoopte dat hij die klus even vlot zou klaren als de eerste.

Na de landing passeerde hij de douane, haalde zijn bagage op en ging naar de uitgang toen hij een bericht ontving op zijn telefoon. Het was een foto van een knappe roodharige vrouw. Hij liet de telefoon weer in zijn zak glijden en was verbaasd toen hij die vrouw al zijn richting zag uitkomen. Ze wierp hem een warme glimlach toe, omhelsde hem en kuste hem vol op de lippen. Wat een verschil met die kille blonde griet in Bangkok! Tot zijn verrassing bedankte ze hem, wendde zich om en vertrok met gezwinde pas.

Hij voelde opluchting. Het was allemaal zo snel en efficiënt gegaan. De gecodeerde informatie was nu aan haar overgedragen. Nu moest hij alleen nog zijn geld ophalen en van het leven gaan genieten. Hij wandelde door de overdekte gang naar het Sheraton Airport Hotel, waar die laatste transactie zou plaatsvinden.

Ongeveer halverwege zag hij nog een roodharige vrouw zijn richting uitkomen. Ze vertoonde een treffende gelijkenis met de vrouw van wie hij een foto had gekregen. Maar wie was die eerste vrouw dan geweest? Was ze misschien een dubbelgangster, gezonden door een derde partij om de informatie te onderscheppen? Geen wonder dat ze zo vroeg was gekomen, en zoveel atypisch enthousiasme aan de dag had gelegd.

Zou hij die tweede vrouw, de 'echte', moeten inlichten over het probleem? Eigenlijk was het al te laat. Ze legde haar hand op zijn schouder, kuste hem, mompelde enkele woorden en vertrok weer. Lieve help, dacht hij, wat heb ik gedaan? Heb ik de informatie aan beide vrouwen doorgegeven? En welke gevolgen zal dat hebben? Er rees een ander, verkillend idee bij hem: stel dat die eerste vrouw niet alleen de informatie had onderschept, maar tijdens de kus ook iets aan hem had doorgegeven, heel goed wetend dat een tweede vrouw haar zou volgen? Een andere set gecodeerde informatie, of een virus, of iets echt noodlottigs? In dat geval had hij dat zopas doorgegeven aan die tweede vrouw samen met de informatie – tenzij die al gewist was door dat virus.

En wat belangrijker was, zou hij nu nog wel betaald wor-

den nadat hij zijn opdracht compleet had verknald? Wat moest hij nu doen? Hij was de wanhoop nabij toen hij opnieuw een bericht kreeg op zijn telefoon. Hij greep die met trillende handen en zag enkel een korte tekst: JE HEBT HET VERKNOEID.

Dat kon alleen maar betekenen dat hij niet zou betaald worden. En misschien zonden ze wel iemand om hem een lesje te leren. Hij ging er maar beter snel vandoor.

Nauwelijks enkele seconden later was er alweer een nieuw bericht: een foto van een zwartharige vrouw en een paar woorden: NOG EEN KUS.

Wat was dit? Bodden ze hem een tweede kans? Maar wacht eens even, wie had dat laatste bericht verzonden? De oorspronkelijke jongens, of de anderen die tussenbeide gekomen waren? Hoe kon hij daar zekerheid over hebben? Aan de andere kant was dit misschien zijn laatste optie om zich uit deze rotzooi te werken, met of zonder betaling. Hij wandelde verder in de richting van het hotel, tot hij de vrouw zag die op die laatste foto stond.

Ze was een gothic type, met zwarte make-up en zwarte kleren die meer van haar slanke lichaam onthulden dan verborgen. Ze stapte breed glimlachend op hem toe, omhelsde hem en drukte haar lippen op de zijne. Om een of andere reden beperkte ze zich niet tot een eenvoudige kus, maar beet ze in zijn onderlip, wat behoorlijk pijn deed.

‘Boodschap afgeleverd,’ zei ze. Het was een eerder overbodige mededeling. Ze zette een stap terug, likte zijn bloed van haar lippen, veegde het straaltje bloed af dat langs haar kin was gedropen en vertrok weer, hem verbijsterd en tot op het bot verkild achterlatend.

Waarom deed ze dat, vroeg hij zich af. Bracht ze een bericht over dat gecodeerd was in bloed in plaats van speeksel? Of misschien was het eigenlijk geen bericht, maar iets totaal anders. Hij zou dat snel genoeg ontdekken.

En wat doe ik nu, vroeg hij zich af. Ik blijf maar beter weg uit dat luchthavenhotel. Als ik nu eens een taxi nam en een

veilig onderkomen probeerde te vinden in Amsterdam?

Toen hij onderweg was kreeg hij nog een bericht op zijn telefoon. Ditmaal was het niet zomaar een gezicht – het was een hele reeks gezichten die elkaar snel opvolgden: mannen, vrouwen, jongeren, ouderen, zwarten, blanken... En er was ook een stukje tekst: JE KUNT NIET ZOMAAR OVERLOPEN NAAR DE CONCURRENTIE.

Dat was te verwachten, dacht hij. Ze gaan ervan uit dat ik van kamp wisselde en slaan terug. Maar het was toch zijn fout niet? Het was die eerste roodharige vrouw die de zaak verknald had. Goed, hij was ervoor gevallen, maar hoe had hij dat kunnen weten?

En wat moet ik met al die gezichten, vroeg hij zich af. Ik kan toch maar moeilijk al die mensen gaan kussen. Misschien bedoelen ze gewoon dat ik zoveel mogelijk willekeurig uitgekozen mensen moet kussen.

Terwijl hij de eindeloze reeks gezichten bekeek voelde hij een aandrang in zich opwellen. Het was die laatste kus, besefte hij. Dat was geen bericht geweest. Een virus, misschien? Een drug? Een chemische substantie? In elk geval iets dat hij verondersteld werd zo ruim mogelijk te verspreiden door te kussen en te bijten tot er bloed vloeide. Was dit hun antwoord op zijn vergissing? Was dit spel nu in een nieuwe fase getreden waarin hij betrokken werd, of hij dat nu wilde of niet?

Mijn opdracht is niet afgerond, besefte hij. Eigenlijk begint hij pas.

Hij voelde de aandrang winnen aan kracht. Hij zou zich er niet kunnen tegen verzetten. Per slot van rekening zat het in zijn bloed. Hij kon niet wachten om ermee te beginnen. Amsterdam was daartoe het uitgelezen oord, dat volop kansen zou bieden. Hij voelde zijn lippen en tanden al tintelen.

OMNIPEDIA

‘Ik heb hier iets dat je beslist zal interesseren,’ zei Harry. ‘Het is iets heel bijzonders, exclusief voor mijn beste klanten.’

Harry weet dat ik een fervent boekenverzamelaar ben, en laat geen kans onbenut om mijn aandacht te vestigen op zeldzame of anderszins belangwekkende stukken waarop hij de hand wist te leggen. Ik vereer zijn tweedehandsboekhandel, het Ezelsoortje, regelmatig met een bezoekje en vertrek er zelden met lege handen.

Ik liep naar de toonbank en vroeg hem me te laten zien wat hij had.

Harry haalde een dik boek op groot formaat uit een lade, een gebonden uitgave die er oud uitzag, maar niet versleten of zelfs maar gebruikt. ‘Bekijk dit prachtexemplaar maar eens,’ zei hij uitnodigend.

Op de omslag stond niets vermeld. Ik keek Harry aan en merkte op: ‘Ik zie hier geen titel, geen auteursnaam, zelfs geen uitgever. En een illustratie is er al evenmin. Wat voor een boek is dit?’

Harry aarzelde een ogenblik, alsof hij niet wist hoe deze zaak aan te pakken. ‘Het is een naslagwerk,’ zei hij uiteindelijk. ‘Het is om precies te zijn het ultieme naslagwerk. Dit boek bevat alles. Alle kennis van de mensheid, de som van alle encyclopedieën ooit samengesteld, en dat alles in een enkel boekdeel.’

‘Ik veronderstel dat je maar een grapje maakt?’

Harry schudde het hoofd. ‘O, neen. Blader maar even in het boek. Je zult het wel zien.’

Ik sloeg het boek op een willekeurige pagina open en las de eerste paragrafen van een artikel over de Baltische talen. Ik bladerde wat verder en noteerde een stuk over het leven en het werk van de Italiaanse beeldhouwer Giovanni Angelo Montorsoli. Nog enkele bladzijden verder stootte ik op een essay over de geschiedenis van Sint-Petersburg. Ik merkte

het woord Omnipedia op in de bovenhoek van elke bladzijde, waar je eerder het paginanummer zou verwachten.

‘Omnipedia?’ vroeg ik Harry. ‘Zou dat de titel van het boek kunnen zijn?’

Hij knikte. ‘Ik neem aan van wel. Het zou een toepasselijke titel zijn voor een boek dat alle andere encyclopedieën overkoepelt. Dit boek biedt meer dan je op het eerste gezicht mogelijk zou achten. Je kunt er een heel mensenleven lang in zitten lezen. En het heeft enkele bijzondere kenmerken die je zullen verrassen, om het licht uit te drukken. Wel, is dit niets voor jou?’

Ik grasduinde nog wat in het boek en moest toegeven dat Harry gelijk had. Dit was een intrigerend boek dat ik aan mijn verzameling wilde toevoegen. We moesten echter wel nog een prijs overeenkomen. Harry’s eerste suggestie was onaanvaardbaar hoog, maar we raakten het al snel eens. Ik betaalde een redelijke som, en toen ik wilde vertrekken, vol ongeduld om mijn nieuwe aanwinst te gaan bekijken, greep Harry me bij de arm en zei:

‘Wacht, er is nog iets.’

Ik wierp hem een vragende blik toe. ‘Ja?’

‘Misschien moet ik je erop wijzen dat ik dit boek nu voor de tweede maal verkoop. Ik heb duidelijk het gevoel dat er maar één exemplaar van is. Ik kreeg het een tijd geleden in handen, en verkocht het aan een goede klant zoals jij. Ik zag hem nooit meer terug. Onlangs nam ik een volledige verzameling over van een vrouw, waaronder enkele stukken die ik herkende, waarvan ik wist dat die man ze van mij had gekocht. Dit boek was daarbij. Het is me niet duidelijk hoe die vrouw die verzameling in handen kreeg. Misschien was ze de echtgenote van mijn klant, en was die overleden of had hij haar verlaten zonder zijn boeken mee te nemen. Ik kan niet zeggen hoe of waarom dit boek weer in mijn bezit gekomen is, maar ik hoop dat ik het niet een derde maal zal moeten verwelkomen. En ik zou in ieder geval niet graag nog een klant verliezen. Wees alstublieft dus voorzichtig.’

Ik wist niet precies wat Harry insinueerde, maar ik beloofde hem dat ik zou opletten en verzekerde hem dat het boek nu in goede handen was. Ik ging naar huis, nam plaats in mijn luie zetel en verdiepte me in mijn Omnipedia.

Het boek had geen titelbladzijde. Het begon met een artikel over Jane Graverol, een ten onrechte vergeten Belgische surrealistische kunstschilder. Ik keek achteraan om te zien of er een index was, maar dat bleek niet het geval. Het boek werd afgesloten met een essay over fotograaf Wilhelm von Glöden. Ik bekeek enkele willekeurige pagina's, en stelde vast dat de onderwerpen niet alfabetisch gerangschikt waren. Dit betekende dat het onmogelijk was iets op te zoeken in het boek. Was dat niet ongebruikelijk? Een naslagwerk met onderwerpen in willekeurige volgorde en zonder index was misschien leuk om in te bladeren, maar een ernstig onderzoeker zou het niet erg nuttig vinden.

Ik ging terug naar de eerste bladzijde, en stelde tot mijn verbazing vast dat het boek nu begon met een artikel over de Britse hardrockband Angel Witch, met volledige discografie. Er was geen spoor meer van het stuk over Jane Graverol. Hoe was dit mogelijk? Ik kon me de woorden over Graverol nog voor de geest halen. Was dit een boek waarvan de inhoud constant veranderde? Geen wonder dat er geen index was, of dat de onderwerpen in willekeurige volgorde stonden.

Ik keerde onmiddellijk terug naar de laatste bladzijde van het boek, en stelde tot mijn ontzetting vast dat het essay over von Glöden was vervangen door een studie over de fresco's van Luca Signorelli in de San Brizio-kapel van de kathedraal van Orvieto. Dit kon alleen maar betekenen dat de Omnipedia zijn inhoud inderdaad onophoudelijk herschikte of vernieuwde, wat op zijn beurt verklaarde waarom een boek van beperkte omvang alles kon bevatten. Het was duidelijk geen gewoon boek. Ik kon nauwelijks geloven dat een dergelijke uitgave bestond, maar ik had ze wel degelijk in handen.

Ik bladerde nog wat, las essays over de film *Lysistrata* van Ludo Mich, over de 'Victorian follies' van Florence T. Trevely-

an in het stadspark van Taormina, en een stuk over de beeldhouwwerken van George Grard. Ik probeerde terug te keren naar enkele van de teksten die ik gelezen had, maar omdat de bladzijden niet genummerd waren vond ik niets terug. Het boek besloot nu met een biografie van Georgette Berger, echtgenote en enig model van René Magritte.

Ik sloot het boek en trachtte te analyseren wat ik had ontdekt. De constant veranderende inhoud was niet het enige vreemde aspect van de Omnipedia. Voor een boek dat in principe alles bevatte, was ik al bladerend gestoten op een verrassend hoog aantal culturele en artistieke onderwerpen in mijn interessesfeer. Volgens de wetten van de statistiek had ik echter een breed spectrum van onderwerpen moeten voorgeschoteld krijgen.

Misschien herschikte het boek zijn inhoud niet willekeurig, maar paste het zichzelf aan aan de persoon die het raadpleegde, bood het hem een selectie van onderwerpen die op zijn belangstelling waren afgestemd. Hoe een levenloos voorwerp zoiets kon verwezenlijken ontging me. Misschien was de Omnipedia niet helemaal levenloos, misschien volgde het zijn eigen logica, onpeilbaar voor de mens?

Het was wel zo dat Harry me had gezegd dat dit een bijzonder boek was, en hij had me zelfs op het hart gedrukt voorzichtig te zijn. Kon dat betekenen dat er gevaar dreigde voor hen die het boek raadpleegden? Het idee bezorgde me koude rillingen. Misschien moest ik het boek maar eens tonen aan enkele vrienden, en hen vragen welke onderwerpen zij onder ogen kregen en wat zij ervan dachten. Ongetwijfeld zou dat enig licht werpen op deze zaak.

Ik besloot om het boek maar even opzij te leggen, en het morgen mee te nemen als ik mijn traditionele koffie ging drinken in de pub.

De volgende dag arriveerde ik vroeg in het café, en mijn vrienden waren er nog niet. Ik bestelde een koffie en legde de Omnipedia op de tafel voor me. Ik wilde het op een willekeurige bladzijde openslaan om te zien welke onderwer-

pen het boek me vandaag zou aanbieden, maar ik aarzelde. Ik moest toegeven dat het boek me angst aanjoeg. Het had iets onheilspellends over zich. Als het zich aanpaste aan zijn eigenaar, dan deed het dat ongetwijfeld met een bepaalde reden. Maar wat was die bedoeling? Was het wel verstandig om te proberen dat te ontdekken? Stel nu eens dat die verworven kennis niet zonder gevaren zou blijken?

Na nog enige aarzeling opende ik het boek dan toch en las enkele stukken. Ik stootte op een analyse van de muziek van Bernard Herrmann voor Alfred Hitchcocks film *Psycho*, een artikel over seriemoordenaars, een essay over mummificatie in het oude Egypte en een over het syndroom van Korsakov. De aandacht voor culturele onderwerpen van gisteren was verlegd naar een duisterder thematiek die mijn huidige gemoedstoestand weerspiegelde. Dit was het bewijs dat het boek zichzelf aanpaste, en niet alleen zijn inhoud selecteerde naargelang van de persoon die het raadpleegde, maar ook rekening hield met zijn stemming. De Omnipedia had mijn ongerustheid gemerkt en daarnaar 'gehandeld'.

Ik leunde achterover en dacht na over wat deze ontdekking impliceerde. Harry had het bij het rechte eind gehad – dit boek kon bijzonder gevaarlijk zijn. Stel dat het in handen viel van iemand die depressief was of zelfmoordneigingen had. Wat voor informatie zou het die man of vrouw dan aanbieden? Ik rilde al bij het idee alleen.

Een wetenschapper, een wiskundige, een ingenieur of een sportman zouden allen onderwerpen gepresenteerd krijgen die verband hielden met hun vakgebied, maar wat zou er gebeuren als het boek in handen viel van een politicus met dictatoriale ambities, of van een misdadiger op zoek naar inspiratie, of van een terrorist? Ik dacht liever niet na over de antwoorden op deze vragen.

Plots kreeg ik een idee. Zou het niet beter zijn om dit boek te vernietigen? Op een dag zou het in de verkeerde handen vallen, en de gevolgen zouden wel eens rampzalig kunnen zijn voor iedereen. Maar zou het boek wel toestaan dat het

vernietigd werd? Per slot van rekening was het duidelijk niet zomaar een levenloos voorwerp. Misschien had het wel een manier om zich te verdedigen, een soort van instinct tot zelfbehoud. Wie wist wat er zou gebeuren met de arme ziel die trachtte deze papieren bom te ontmantelen? Het risico viel gewoon niet te berekenen. Hoeveel lezers had het boek al ten ondergang gebracht? Was het ook verantwoordelijk voor wat er ook mocht gebeurd zijn met zijn vorige eigenaar, Harry's verdwenen klant?

Ik besloot om de Omnipedia nog een laatste kans te geven, sloeg het boek open en las stukken over de zelfmoord van Vincent van Gogh en het bombardement van Guernica. Ik wist voldoende. Ik sloot het boek weer, dronk mijn koffie uit en besloot niet te wachten tot mijn vrienden arriveerden. Ik had ontdekt wat ik wilde weten, en ik was behoorlijk veront-rust. Dit boek vormde een bedreiging voor de mensheid.

Ik hoefde niet langer na te denken. Ik betaalde mijn koffie en verliet de pub zonder het boek mee te nemen. Ik wilde ervan verlost zijn. Ofwel zou een andere klant het oppikken, doorbladeren en er de verschrikkelijke aard van ontdekken – op eigen risico. Ofwel zou de barman het na sluitingstijd weggooien. In ieder geval gaf ik er de voorkeur aan de beslissing over het lot van het boek aan anderen over te laten. Die verantwoordelijkheid wilde ik niet dragen.

Terwijl ik terug naar huis wandelde viel me nog een idee binnen. Het was niet onmogelijk dat het boek op een dag weer zou opduiken in Harry's Ezelsoortje. Ik beloofde mezelf dat als ik het boek weer zou opmerken, ik het geen blik waardig zou achten. Hoe aanlokkelijk het idee van een boek dat alles bevatte ook mocht zijn, ik liep liever niet het risico kennis te verwerven die beter onaangeroerd bleef.

GETALSTERKTE

1

Zeven!

Roderick kon zijn ogen nauwelijks geloven. Het cijfer was in helderrode verf aangebracht op de muur van een verlaten pakhuis in een buitenwijk van de stad. Het leek te vibreren met een eigen leven, alsof het hem wilde toeroepen: 'Hier ben ik, je kunt me niet negeren en dit is pas het begin.'

Geen wonder dat een klerk van de veiligheidsdienst van de Stadsraad vroeg in de ochtend naar zijn huis was gestuurd met een bevelschrift. Hij had zijn ontbijt overgeslagen en had zich gehaast naar het oord van de 'inbreuk', het ergste vrezend. En nu stond hij hier te staren naar dat vervloekte cijfer. Alle cijfers of verwijzingen daarnaar waren verboden door de Stadsraad, dus moest die zeven er zijn aangebracht door iemand met kwalijke bedoelingen.

Barrymore, zijn jonge assistent, was inmiddels ook opgedaagd en vroeg: 'Wie kan dit gedaan hebben? Dit is een flagrante schending van de wet.'

Roderick knikte. De Stadsraad zou in dergelijke gevallen geen genade tonen. 'Er wordt een grondig onderzoek opgestart. De schuldigen zullen een hoge prijs betalen voor hun vermetele daad.'

Er kwam een groepje stadswerkers van de onderhoudsdienst aangerend, hijgend van de inspanning. Ze wierpen blikken van afschuw naar het vervloekte cijfer en wachtten op instructies van Roderick.

Hij legde zijn hand op de schouder van zijn assistent en zei: 'Dit is een verlaten pakhuis, geen huis waar burgers wonen. Dat maakt een verschil.'

Barrymore knikte. Als stagiair wilde hij altijd graag weten wat een beslissing motiveerde. Ooit zou hij die beslissingen zelf moeten nemen.